

Nr 140.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete åt f. stallbetjänten J. O. R. Nilsson; given Stockholms slott den 26 februari 1937.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Janne Nilsson.

Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 26 februari 1937.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, ENGBERG, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Nilsson anför:

I 1 § kungörelsen den 30 november 1917 (nr 832) angående särskilda bestämmelser i fråga om tillämpning av lagen om försäkring för olycksfall i arbete den 17 juni 1916 (nr 235) å arbetare, som användas till arbete för statens räkning, har föreskrivits, att därest arbetare, som avses i nämnda lag och som användes till arbete för statens räkning under sådana förhållanden, att staten är att anse såsom arbetsgivare enligt samma lag, efter ingången av år 1918 skadats till följd av olycksfall i arbete, statsverket till honom skall utgiva ersättning i enlighet med olycksfallsförsäkringslagens bestämmelser.

Ersättningen, som enligt 6 § olycksfallsförsäkringslagen omfattar kostnader för erforderlig läkarvård m. m., sjukpenning samt, därest olycksfallet, efter upphörande av därav föranledd sjukdom, medfört under längre eller kortare tid bestående förlust eller nedsättning av arbetsförmågan, livränta, skall enligt 2 § nämnda kungörelse med visst i lagrummet angivet undantag, därom nu ej är i fråga, utbetalas av riks-försäkringsanstalten från det å riksstatens elfte huvudtitel uppförda anslaget till bestridande av statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete.

Sedan hos riks-försäkringsanstalten den 22 juni 1932 anmäls, att förre stallbetjänten vid ridskolan J. O. R. Nilsson den 7 oktober 1919 drabbats av olycksfall i arbete för ridskolans räkning, har riks-försäkringsanstalten enligt beslut den 1 juli 1932, enär anmälan om olycksfallet inkommit till anstalten först sedan mer än tio år förflutit efter detsamma och rätten till ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagen alltså med tillämpning av förordningen den 4 mars 1862 om tioårig preskription och om årsstämning för verkats, funnit sig icke kunna till prövning upptaga frågan om utgivande av ersättning enligt nämnda lag i anledning av olycksfallet.

Hos Kungl. Maj:t har nu Nilsson i en till försvarsdepartementet den 23 november 1935 inkommen skrift anhållit att utan hinder av gällande preskriptionsbestämmelser få komma i åtnjutande av ersättning enligt grunderna för olycksfallsförsäkringslagen.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, att Nilsson, som under år 1919 innehade anställning vid ridskolan mot en avlöning av, fränsett dyrtidstillägg, 3 kronor för dag, under rastridning för skolans räkning den 7 oktober 1919 fallit av hästen och därvid ådragit sig vissa skador i nacken, att han till följd av dessa skador varit tjänstledig omkring två veckor, att han därefter lämnat tjänsten för fullgörande av värnpliktstjänstgöring under tiden den 6 november 1919—den 2 juni 1920, därvid han den 4 december 1919 förklarats icke vapenför, att han sedermera återinträtt i tjänst vid ridskolan men redan i juli 1920 måst lämna anställningen på grund av sjukdom, att han alltifrån tiden för olycksfallet lidit av återkommande anfall av minnesförlust och medvetlöshet, att han efter år 1920 innehaft stadigvarande arbete endast under tiden september 1927—oktober 1931, att han under januari—februari 1932 samt september—oktober 1933 på bekostnad av Stockholms stads fattigvårdsnämnd vårdats å sjukhus för epilepsi, samt att Nilsson, som enligt ett av legitimerade läkaren R. Almqvist den 26 maj 1933 utfärdat intyg befunnits lida av epilepsi, uppkommen genom ovannämnda skada, vore fullständigt och varaktigt oförmögen till arbete, genom beslut av pensionsstyrelsen den 17 februari 1934 från och med den 1 maj 1933 tillerkänts pension enligt lagen om allmän pensionsförsäkring med 294 kronor för år räknat.

Riks-försäkringsanstalten har i utlåtande den 1 februari 1936 anfört, bland annat, att anstalten, med stöd av vad i ärendet blivit upplyst, efter inhämtat utlåtande från anstaltens överläkare, professorn A. Troell, funne, att Nilssons epilepsi måste anses förorsakad av olycksfallet den 7 oktober 1919 samt att,

därest ersättningsrätten ej varit förverkad, ersättning sålunda skolat utgivas till Nilsson enligt olycksfallsförsäkringslagen. I sådant hänseende skulle Nilsson hava tillerkänts sjukpenning med sammanlagt 95 kronor 70 öre, ersättning för läkarvård och läkemedel med sammanlagt 145 kronor ävensom livränta med 400 kronor för år räknat, motsvarande en nedsättning i arbetsförmågan med 33 $\frac{1}{3}$ procent, under tiden den 21 oktober 1919—den 25 maj 1933 samt med 800 kronor för år räknat, motsvarande en nedsättning i arbetsförmågan av 66 $\frac{2}{3}$ procent, från och med den 26 maj 1933 för hans återstående livstid, allt med undantag för tid, varunder han åtnjutit vård å sjukhus för ifrågavarande sjukdom.

Arméförvaltningens civila departement och sjukvårdsstyrelse hava i utlåtande den 11 februari 1936 hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att till Nilsson finge, utan hinder av att anspråk på ersättning icke framställts inom behörig tid, från och med den 21 juni 1932 utbetalas den ersättning, vartill Nilsson kunde anses berättigad.

Statskontoret har i utlåtande den 15 april 1936 förklarat sig icke hava något att erinra mot att hos riksdagen medgivande utverkades för riks-försäkringsanstalten att, oaktat förenämnt hinder, till Nilsson utbetala den ersättning, vartill han eljest enligt olycksfallsförsäkringslagen skulle vara berättigad.

Emellertid har Kungl. Maj:t i anledning av Nilssons förevarande framställning genom beslut den 20 mars 1936 med hänsyn till förekomna omständigheter medgivit, att till Nilsson finge, räknat från och med den 1 januari 1936, tillvidare intill dess frågan om beredande av livränta åt honom blivit slutligt prövad, från lantförsvarets anslag till extra utgifter utbetalas understöd med 200 kronor vid varje kvartals utgång, med skyldighet för Nilsson att, i den mån livränta kunde bliva honom tillerkänd jämväl för tid, varunder han uppburit sålunda medgivna understöd, till nämnda anslag återbetala därifrån för sådan tid uppburna understödsmedel, vilken återbetalning finge ske genom överföring av till betalning förfallna livräntemedel.

Av den lämnade redogörelsen framgår, att Nilsson icke är berättigad att utbekomma någon ersättning enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag i anledning av förenämnda olycksfall, enär anmälan därom icke gjorts hos riks-försäkringsanstalten inom behörig tid. Enligt vad riks-försäkringsanstalten meddelat, måste emellertid den sjukdom, som lett till nedsättning i Nilssons arbetsförmåga, anses vara förorsakad av ifrågavarande Nilsson övergångna olycksfall, varför han, därest olycksfallet behörigen anmälts, skulle hava varit berättigad till ersättning enligt förenämnda lag. Då billighetsskäl tala för att Nilsson får komma i åtnjutande av någon ersättning i förevarande hänseende, finner jag mig böra föreslå, att Nilsson tillerkännes rätt att oaktat den för sent gjorda framställningen komma i åtnjutande av den livränta, vartill han eljest skulle varit berättigad. Denna livränta torde få utgå från och med den 1 januari 1936.

*Departements-
chefen.*

Jag får sålunda hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att till förre stallbetjanten J. O. R. Nilsson må — utan hinder därav att anspråk på ersättning icke framställts inom behörig tid — från därför avsedda medel från och med den 1 januari 1936 utgivas den livränta, vartill han enligt grunderna för lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete kan anses berättigad.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Nils Kinnander.